

Sveriges
Ekumeniska
Kvinnoråd

Nyårsbrev 2024

Gott Nytt År kära SEK-medlemmar,

Det är Nyårsdag och ett nytt år ligger tomt framför oss. Det blir ett nytt år då vi får att fortsätta att utveckla nya SEK som en medlemsorganisation och bli en finna ett gott alternativ till tidskriften Elsa såsom vi känner den. Det finns nu glädjande nog några stycken som har anmält sig till att arbeta med detta men det finns utrymme för fler goda krafter. Hör av dig.

Årsmötet är inbokat till den 20 april kl 10-12 på det ekumeniska centret i Alvik och därefter äter vi en lunch tillsammans och fortsätter sedan ett par timmar med en workshop kring Elsa tillsammans med en gäst. Boka in detta tillfälle att ses fysiskt.

I styrelsen har vi självklart talat om hur vi skall se på SEKs uppdrag och verksamhet och de samtalet måste fortsätta, också brett i föreningen. Jag tänker att det centreras kring orden ekumenik, kvinnofrågor, teologi, och fred och solidaritet och i allt detta är också våra internationella kontakter viktiga. Dessa får vi en chans att höra mer om vid vårt nästa digitala samtal den 22 januari 18.30 då Carin Gardbring är inledare. Anmäl ert deltagande till mig på Marieilund@hotmail.com.

Jag tror att våra internationella kontakter är väldigt viktiga för att dels få ett perspektiv på vår egen tillvaro och även få möjlighet till unika kontakter med kvinnor runt om i världen och som kanske kan berätta saker för oss som vi inte får kunskap om på något annat sätt. Själv har jag nu inför Jul och Nyår hört av mig till vännerna som lever i krig och konflikt.

Det är Linda, en katolsk kvinna som bor i Beit Sahour/ Herdarnas äng strax utanför Betlehem som tidigare har arbetat på Palestinas första härbärge för kvinnor men som nu är pensionär. Hon berättade om hur rädda människor är på Västbanken nu och knappt vågar vara utomhus eftersom israelisk militär gör raiderna flera gånger om dagen och man kan bli skjuten om man bara rör sig i på gatorna. Sima, en annan väninna som är ortodox och bor i Beit Jala, den andra förstaden till Betlehem, är lärare på en katolsk pojkskola. Hon berättade om barnens rädsla. De ser bilderna hur barnen drabbas i Gaza och militärer i staden och att de ibland får stanna i skolan, flera extra timmar tills militärens raid är över. Hur rädslan finns där att kriget skall eskalera och att också de skall bli bombade som barnen i Gaza. Jag tänker även på Sally, den första kvinnliga prästen i den lutherska kyrkan i det Heliga landet och som precis gjort sitt första år som präst mitt i detta krig. Hur stöttar man församlingsmedlemmarna i den lilla kristna minoriteten i en sådan här situation, att hålla levande hoppet att tron på att det över huvud taget finns en framtid? Varje gång vi samtalar säger de: Berätta hur vi har det. Ett bra tillfälle till detta blir genom att anordna samlingar och gudstjänster på Världsböndagen. Allt material finns på vår hemsida.

Jag blir också rörd i dessa kontakter vilken tillit som finns till oss och vår solidaritet i bön. När jag talade med Lillian, en anglikansk kvinna från Sydsudan, och hon berättade om en trafikolycka där en av deras unga pastorer hade avlidit på väg hem från en synod så var det naturligt för henne att skicka en bild för att jag skulle kunna ha hans bild framför mig i förbönen.

Ja vi lär oss mycket i detta nätverkande. Till sist vill jag också med det nya året påminna om att betala in årets medlemsavgift. Vi är som ni vet helt beroende av dessa för vår existens.

Varma hälsningar **Marie Körner**

